Reportajul lunii

Zi de tîrg la Podu Turcului

● Unde-i buletinul ? Păi, la stînă... ● O amendă cît un kil de vermuth. ● 60 de călători într-un autobuz și șoferul a băut toată noaptea fiindcă a fost duminică. ● O inovație spectaculoasă : volanul detașabil. ● La drum peste dealuri și cîmpii, cu gențile fisurate și prezoanele rupte. ● Legea 846 n-a ajuns încă la coloana Autobazei Bacău din Podu Turcului. ● Luați-mi talonul, îmi faceți un bine. ● Cooperativă care s-a întins pînă la mama dracului. ● Un tractor legat la gard ca un cal. ● Cine se urcă băut la volan plătește numai odată sau de zece ori consumația. ● Știți, la noi la bază, nu sînt aparate. Unde pot fi oare ? ● Primim cu plăcere răspunsurile celor vizați în această anchetă. Vom reveni în curînd.

Circulația pe drumurile publice, iată o problemă la ordinea zilei căreia presa noastră îi acordă toată atenția. Nu vom teoretiza acum și aici, într-un spațiu restrîns, implicațiile sociale ale dezvoltării rapide a traficului rutier. Există specialiști pentru asta. Ne aflăm departe de teorie, pe-un drum prăfuit și nu prea neted unde se circulă cu viteze mai mici, departe de centrele urbane, cum credem că stă bine ziaristului. Sîntem undeva, dar viața este aceeași, oamenii călătoresc pe distanțe mici cu trenuri importante, vînd sau cumpără un porc, o capră, var sau păpușoi, o roată de căruță, ouă sau etcaetera, sau nu cumpără nici vînd nimica, vin *așa*, cu un gînd al lor, să-l întîlnească pe cutare sau pe alt cutare, să schimbe o vorbă, să vadă preturile, să se mire, mă rog, ca la tîrg. Cum ajung acești oameni *la vreme* acolo unde trebuie, este o problemă personală dar care dezvoltă o alta de interes mai general : folosirea tuturor mijloacelor de transport, aglomerarea autovehiculelor, periclitarea siguranței circulației, posibilitatea accidentului uman sau material care nu de puține ori capătă proporții îngrijorătoare. Și, de ce nu, ne gîndim la micile *matrapazlîcuri* care într-o viață de om pot aduna o avere mare, așa pe nesimțite și nemuncite, undeva, la marginea lumii, pe șoselele prăfoase și nesemnate. Ideea de a supraveghea corectitudinea circulației pe arterele radiale unei zile de tîrg, de astă dată la Podu Turcului, aparține Serviciului de circulație al Inspectoratului județean Bacău al M. I. și-am acceptat-o cu plăcere. La orele trei dimineața plecăm mai multe echipaje după ce mai întîi fiecare își primește cu precizie sectorul de lucru. Ținem legătura prin radio, avem puncte de întîlnire, de totalizare a observațiilor. Nici o idee preconcepută, realitatea ne va descoperi singură caracterul și psihologia omului de la volan. Așadar, spre Podu Turcului cu dorința de întîlni cît mai puține fapte neconforme cu legea, de a păstra albe foile carnetului de reporter, precum și procesele verbale de contravenție care uneori ustură buzunarul celor vinovați. Experiența demonstrează clar : amenda este un mod eficient de a face educație și în consecință de a preveni accidentul sau recidiva. Ignorarea legii înseamnă imprudență, expunere la pericole grave și din nefericire, moarte. Alteori înseamnă pagube materiale, prejudicii aduse statului. Desigur, excludem din discuția noastră situația imprevizibilă, neșansa, defecțiunea mecanică instantanee, cauze care, conform statisticilor necruțătoare, provoacă un alt număr de accidente. Dar acestea nu pot fi evitate așa cum nu poți înfrunta necunoscutul. Ne referim însă la marea categorie a accidentelor și neregulilor dependente direct de factorul uman care, făcînd corp comun cu mașina are iluzia puterii nețărmurite. Și, vorbind la începutul anchetei noastre de *matrapazlîcuri*, ne gîndeam la moralitatea omului de la volan care, nu o dată se dovedește violabilă. I s-a încredințat dumnealui un autovehicul pe mînă, atîția oameni călătoresc undeva... de ce, la urma urmei să nu cîștigi un ban de pe anvelopele statului ? Vii seara acasă, bei un păhărel, lași tractorul în șanț, ca un cal legat la gard... Fiind vorba de integritate morală, deci de educație și caracter, știm una și bună : cîte bordeie, atîtea obiceie... Așadar, la drum, cu căpitanii Eugen Negrea și Constantin Cincu, pe un drum lung și nu tocmai ușor, înainte de venirea zorilor, spre comuna Traian.

La Zăpodia oprim o Dacie. E ora patru. Actele. Omul le caută înfrigurat, se zăpăcește puțin, de ce oare ? Aa, nu-și găsește permisul de conducere. Îl aveți ? Sigur, îl am, m-am grăbit... dar pot să trag o fugă pînă acasă... Omul nu e în regulă, uitarea se amendează ? De data asta nu. Știți, e pentru prima dată cînd mi se întîmplă... Toți spun la fel : e pentru prima dată cînd...

Va veni după noi să ne aducă permisul. (Ne va ajunge din urmă la intrarea în Podu Turcului : Dumnezeule, era chiar în mașină... m-am fisticit...). De fapt se întorsese acasă să și-l ia. Lipsa permisului se pedepsește. Nu va fi amendat, în schimb, intră în altă dandana : rămîne în pană de benzină.

O nenorocire nu vine niciodată singură.

La Cîmpeni, un autocamion : în regulă. Nu dăm numele șoferului, a fi în regulă e o situație normală. Ce ne-am face să premiem oamenii de treabă ?

Mai departe, e încă întuneric. Oprim autocamionul 21-BC-3806, proprietatea SUT Bacău : 4 persoane în cabină. Ei, nu-s prea mulți ? Știam eu c-o să vă întîlnesc așa de dimineață, zice șoferul. Scapără un chibrit și aprinde țigara căpitanului Negrea. N-aș putea spune că nu-i simpatic. Șoferul. Își trece mîna prin păr. Fir-ar să fie, așa de devreme, tov. căpitan ! Alt autocamion, 21-BC-888, proprietatea IJCOOP Bacău. Sus, pe triunghiul galben, semnul distinctiv al remorcii, o cameră înfășurată. Desigur, o rezervă. Șofer, Mărășanu Petrea. Zice : n-am mîncat, n-am băut. Nu beau la drum. Am alte hibe. Geamul lateral din stînga e de carton presat. Cum vezi dumneata prin *ăsta ?*

Chiar acum s-a spart, ieri adică... da merge, îl ridic, îl cobor. Azi îl schimb, acușica...

Anvelopele sînt uzate la maximum, ce facem tov. Mărășanu ? Și-au îndeplinit norma, *le-am spus*, am cerut altele, ioc. Il roagă pe căpitan : Luați-mi talonul, poate așa vor înțelege cei de la IJCOOP Bacău. Toată ziua fac și iar fac pene. Mă trimit, plec, nu te poți pune cu ăia mari. Are dreptate omul.

Ce spun cei de la IJCOOP Bacău ? Așteaptă să scoată camionul din șanț ? Să culeagă zecile de mii de lei din iarbă ? Și pentru că tot ne-a ieșit în cale, hai să vorbim și despre semnalizarea rutieră, inexistentă la bifurcarea drumului înainte de intrarea în Colonești. Un drum se termină brusc într-o mică prăpastie, deși, de fapt, pentru un autovehicul nu există prăpastie mică sau mare, ci prăpastie în general. Puneți mîna tovarăși și avertizați de pericol conducătorii auto, acolo unde trebuie.

E ora cinci. Șoferul Tufă Gh. staționa cu autocamionul 21-BC-4195, proprietatea IMTF Bacău în fața casei părintești. Dormise omul acasă cu tot cu vehicul. Tatăl își apără fiul : o pană tov. căpitan, știți... O pană zice și fiul. Chiar acasă, întreabă căpitanul. Chiar, zice tatăl, penele astea afurisite. Trebăluiau amîndoi la motor. Zice băiatul : trebuia să duc camionul la garaj... Șoferul știe lecția dar nu vrea s-o aplice. Îi dăm nota doi. Costă bani povestea asta, zicem noi. Îhî, răspunde șoferul. Ce ne răspunde IMTF Bacău ?

Echipajul XB ne transmite prin radio : Într-un autobuz cu destinația *Tîrg*, 16 călători fără bilet. Se îngroașă gluma, tribunalul va avea un client... Ne pare rău, chestiunea cu morala socialistă e-n suferință... fel de fei de oameni. Banul e ochiul dracului...

Ora cinci și zece, la ieșirea din Buda, asfalt ca în palmă. De astă dată un tractorist, Anton J. Mihai, din Răchitoasa. E ferchеș, proaspăt ras și are mii de hîrțoage, zeci de buzunare și carnete. Ieri a fost duminică pentru toată lumea, unde să lași tractorul dacă nu în fața casei ?

Actele. N-am, sînt în campanie, zice el mîndru, dar scotocind bine, le găsește. Fel de fel de diplome, permise. Unul, însă, nu-i iese la socoteală. Zici c-ai dormit acasă ? Da' unde dară ?... că n-oi fi dormit în sat. Și tractorul ? A dormit la Podu Turcului, la locul lui. Nu te credem... S'apoi. Cum adică ? Așa-i vorba noastră... Ce cauți pe drumurile publice ? Pe-aici nu-i drumul spre tarla, că doar n-o să stric recolta... În sfîrșit găsește *patalamaua* cu traseul. Culpa lui totuși e evidentă: n-a garat tractorul și-o ține morțiș c-a venit de la Podu Turcului (pînă acolo sînt mulți kilometri). Se vede de-o poștă că minte. Il întrebăm cînd s-a bărbierit, are un obraz lucios, proaspăt. Zice : Sîmbătă. Rîde singur de minciună apoi o lasă baltă, încurcat. Cine controlează *zilnic* prezența tractoarelor la baza lor de plecare ? Serviciul de circulație mai are și alte chestiuni de rezolvat, unele legate de viața oamenilor chiar...

La Motoșeni, autocamionul 21-BC-419, proprietatea IJCOOP Bacău, umblă brambura. A plecat sîmbătă din Bacău, azi e luni. Șoferul Brînză Victor caută o scuză : Cooperativa asta s-a întins pînă la mama dracului... Frumos, n-avem ce zice. Cine sînt cele două persoane din cabină ? Nu le cunosc, răspunde șoferul. Bravos, zicem noi, poate sînt doi bandiți. Nu cred, răspunde șoferul. Nici noi nu credem. Cam multe autovehicule ale IJCOOP Bacău în neregulă. Trebuie să fie ceva putred pe-acolo. Două autocisterne merg după lapte. Sînt în regulă.

Oprim primul autobuz de călători, 31-BC-947, din direcția Căbești-Buda-Bacău. Nu-i aglomerat. Și totuși, și totuși trei persoane n-au bilet. S-au urcat acolo, vedeți, imediat la intersecția aceea, sînt 200 m, se justifică șoferul Paloșanu Ioan, le tăiam bilete la Motoșeni, acolo se urcă mulți, pe cuvînt de onoare. Jură însă cu glasul scăzut, e convins că nu-l crede nimeni. Tehnica *nouă* a matrapazlîcului este să primești banii cînd coboară călătorii... Tehnica *veche* era să iei banii omului și să amîi tăierea biletului pînă cobora. Doi, cinci lei sînt o nimica toată dar dacă ai mai mulți de doi, cinci lei, poți face chiar și o casă...

Cîți bani se sustrag astfel din punga statului ? Și nu la centru, ca să zicem așa, ci pe drumurile astea prăfoase și nesfîrșite, unde ești înclinat să crezi că nu se întîmplă nimic. Cinstea suferă dar n-o vede nimeni ?

Călătorii fără bilete n-au, cum era de așteptat, nici buletine. Să vedeți, că așa și pe dincolo, nu vreau să se *deterioreze*. Un bărbat răspunde mai bine : buletinul ? E la stînă, tovarășe căpitan, acolo-i mai sigur. Poți să nu rîzi ?

Infracțiunea este notată pe foaia de parcurs. Sperăm să fie citită de cine trebuie. Ziariștii văd și deseori scriu ceea ce văd. Uneori lucrurile nu se indreaptă pentru că și cei care ar trebui să le îndrepte sînt coruptibili sau, ca să ne exprimăm mai politicos, uită.

Meleșcanu Gheorghe, șoferul autocamionului 21-BC-1039, al Autobazei Bacău, s-a întors de la Constanța, din campania agricolă, de vineri seara. Foaia de parcurs spune asta clar, dar dumnealui neagă. A ținut vehiculul în fața casei la Glăvănești, pînă a uitat de el : sîmbătă și duminică liber ! Susține însă că l-a parcat la coloană la Podu Turcului. Controlăm registrul de intrări și ieșiri. Nici urmă ! Minte ca un copil și acceptă amenda fără să protesteze. Ba chiar pare mulțumit.

E ora șase, lume multă curge spre tîrg, purceii guiță, rațele sec capul din coșuri de papură.

Acum e acum, vine autobuzul care, drept să vă spunem n-am fi vrut să ne iasă în cale. Dar e foarte bine că ne-a ieșit fiindcă șoferul Urban Gheorghe înverzește acea fiolă miraculoasă în care suflă cu teamă. Proba este elocventă și tristă. Cei peste 60 de călători ai autobuzului 31-VN-210 coboară, unii protestează și pe bună dreptate, cer contravaloarea parcursului neefectuat. Nu-l primesc, sperăm să-l primească însă, e dreptul lor. Urban Gheorghe este o persoană iresponsabilă căreia i s-a încredințat o misiune importantă. Răspunde : procedați cum credeți, tovarășe căpitan. Fără comentarii.

Următoarele autovehicule nu aveau ecusonul care limitează viteza conform H.C.M. nr. 846 din 10 iulie 1973 : 21-B-4539, 21-BC-724, 31-BC-695. Reproducem dialogul cu șoferul vehiculului 21-BC-1286 : Vă salut ! Bine, unde-i ecusonul ? La noi la bază nu există vopsea, aparate. Amenda o luați dv. Știu, dar vedeți că ne trimite la bază... Cunoașteți hotărîrea ? Care, n-am auzit. Cu ce viteză aveți voie să circulați ? Păi, cît să fie ? ! Păi, repetă căpitanul Negrea, și-i spune cifra exactă. De ce așa puțin ? se miră șoferul. Ne întrebăm și noi : puțin față de cît ? Pe ce lume trăiește dumnealui care mănîncă pîine din profesia asta ? Dar conducătorii garajelor ? Ne adresăm tovarășului Chirvăsuță Neculai, ține locul șefului plecat în concediu, revizor tehnic la coloana din Podu Turcului, în legătură cu ecusonarea vehiculelor, cu prelucrarea legii. Răspuns : N-avem aparatură, trimitem pe rînd mașinile la Bacău. Nu s-a prelucrat legea. Cît o fi amenda oare ? Cam în jur de 800 lei... Cam în jur, adică o fi cu tocmeală, da nu-i de loc. Dacă nu știe el, dacă nu știu șoferii atunci cine să știe ? Noi, reporterii...

În curtea coloanei susamintite, a Autobazei Bacău, șoferul Meleșcanu Gh. plătește amenda. Zice căpitanul Negrea : Data asta-i pe bani, data viitoare-i gratis. Mai bine invers, răspunde dumnealui. Eh, intervine un țăran, ai scăpat ușor, n-o să bei un kil de vermuth. (Am auzit bine, cu h la urmă. Oamenii rîd și uite așa rîdem și comitem infracțiuni, măi frate). Te bagi și tu, se zburlește Meleșcanu Gh., întors din campania agricolă.

Alte fapte ? Toate echipajele au cules cam tot atîtea. N-am fost acolo, transcriem cîteva, mai importante, unele grave, care pun viața în pericol și aduc pagube materiale statului :

Autocamionul 21-VN-335, destinat transportului de persoane, șoferul Stan Neculai suflă în alcoolscop : verde.

Șoferul și taxatorul Crimu Aurel pe autobuzul 31-VN-543, găsit cu 6 călători netaxați.

Tractoristul Tăbăcaru Toader (I.M.A. Tătărăști) transportă persoane în cabină. (Ce i-a trebuit ?).

Ene Gheorghe, tractorist la IAS Bacău, n-are foaie de parcurs. Mai sînt oare tovarăși care nu știu să scrie ?

Munteanu Gh. parchează tractorul 41-BC-1917 la domiciliu. Sigur, e mai comod dar cînd ești prins te costă !

Tănase Gh., de la Autobaza Bacău, folosește autovehiculul în scopuri personale, parchează acasă și cînd stai acasă bei și un păhărel. Cam multe adunate pentru o singură dată.

Manole Gh. șofer pe autocamionul 21-BC-3427, proprietatea SUT, transporta 7 persoane fără forme legale și circula cu defecțiuni tehnice. Nu e periculos ? Ba da. I s-a ascuns volanul sub pernă. Unde-i volanul tovarășe milițian ? Oamenii rîd, vehiculul transportă muncitori. Cum să nu rîzi, dar cum poți pleca la drum cu volanul *detașabil* ? Fel de fel de cazuri, care de care mai deocheate. Dar să luăm în serios lucrurile, uneori situația e de plîns.

Și Boca Gh. de la Autobaza Bacău (21-BC-3287) are volanul detașabil. În schimb, Comănici Nic. de la aceeași autobază circulă cu alte defecțiuni tehnice : joc la capetele de bară, genți fisurate, prezoane rupte. Ambii transportă persoane. Am avut încredere în ce mi-au spus ei, șoferii, meseriașii adică, răspunde revizorul tehnic. Vasăzică așa stau lucrurile, revizorul lucrează după ureche. Nu-i bine. Și cîte și mai cîte. Dacă n-am fi dat nume am fi fost acuzați că plutim în generalități. De aceea le-am notat.

Chestiunea nu este deloc simplă și factorii de răspundere trebuie să ia măsuri. Gîndiți-vă că în fiecare săptămînă există șase zile de tîrg, de fiecare dată în alt punct al județului.

Există apoi alt trafic, mai rapid, mai complicat, pe arterele internaționale. Acolo sînt alte probleme. Care ar fi concluziile anchetei noastre ? Că în primul rînd trebuie să continuăm a lucra intens asupra factorului *educație* care le circumscrie pe toate celelalte : responsabilitate, măsură, cinste, profesionalitate, corectitudine, respectarea strictă a legilor statului socialist. Omul de la volan este un aliaj maleabil, să-l modelăm mai bine. Cui încredințăm viața noastră, transportul bunurilor materiale de milioane, iată o chestiune care trebuie să stea în atenția noastră în mod permanent. Cînd un șofer bun face mici matrapazlîcuri, nu mai este un șofer bun ci vulnerabil. Asemănătoare este și situația inversă : omul e cinstit dar nu-și prea cunoaște meseria. Cerem prea mult de la această categorie profesională ? Oamenii de care avem nevoie, și aceștia există și sînt cei mai numeroși, îmbină fericit calificarea cu etica. Dar, pe ici pe colo, sînt și excepții. Înseamnă că mai avem de lucru. Pentru că excepțiile periclitează buna desfășurare a traficului și nu de puține ori viața noastră.

OVIDIU GENARU

Consemnări

23 August în județul Bacău

(Manifestări cultural-artistice)

În perioada 19-26 august a.c., în satele și orașele județului Bacău s-a organizat o diversă gamă de manifestări cultural-artistice dedicate celei de-a XXIX-a aniversări a insurecției naționale antifasciste armate.

În cadrul căminelor culturale, cluburilor, caselor de cultură s-au ținut expuneri care au evocat rolul și contribuția clasei muncitoare în cadrul luptei de eliberare a patriei. De asemenea, au fost organizate convorbiri și expuneri despre politica internă și externă a partidului nostru și cu privire la contribuția clasei muncitoare, țărănimii și intelectualității la realizarea cincinalului înainte de termen.

În orașele Bacău, Municipiul Gheorghe Gheorghiu-Dej, Moinești, Slănic-Moldova, Comănești și Buhuși au fost organizate mari serbări populare și întreceri sportive.

Formațiile artistice de amatori antrenate în concursurile **„Dialog pe aceeași scenă : Cincinalul în patru ani și jumătate"** și **„Sub cer cu cîntece și flori"** au prezentat concerte de muzică ușoară și de fanfară, spectacole de cîntece și dansuri, momente din brigăzile artistice de agitație.

Poezia la ea acasă

Sub auspiciile Consiliului Național al Frontului Unității Socialiste, Uniunea Scriitorilor din R.S.R. — Asociația Scriitorilor din Iași — Comitetul județean Iași de cultură și educație socialistă a avut loc, în ziua de 16 august a.c., la Uzina mecanică Nicolina, un **Festival literar** închinat zilei de 23 August.

Și-au dat concursul scriitorii : **Sergiu Adam, Florența Albu, Dan Deșliu, Mircea Dinescu, Mircea Radu Iacoban, Traian Iancu, George Lesnea, Florin Mihai Petrescu, Mihail Sabin, Doina Sălăjan, Corneliu Sturzu, Romulus Vulpescu, Horia Zilieru** și rapsodul **Tudor Gheorghe.**

Acțiunea s-a desfășurat sub semnul unei depline comuniuni între scriitori și muncitorii, tehnicienii și inginerii Nicolinei, fapt evidențiat, de altfel și de leit-motivul ei — „Poezia la ea acasă".

Scriitorii **George Bălăiță, Ovidiu Genaru** și **Mihail Sabin** s-au întîlnit, de asemenea în cinstea zilei de 23 August, cu elevii din tabăra U.T.C. de la Slănicul Moldovei.

Profiluri

Fără o sistemă anume, mai mult pe criteriul simpatiilor redacționale ori al afinităților dintre comentatorul ocazional și scriitor, revistele literare și de cultură publică periodic „profiluri", scurte sinteze asupra unor autori în viață, mai tineri și mai vîrstnici, în lăudabila dorință de a alcătui o tablă valorică. Foarte binevenite, aceste „introduceri" pot da, prin alăturare, o imagine de ansamblu a prezentului imediat, în măsura în care numele selectate sînt și cele mai reprezentative. „Profilurile" ar fi cu atît mai profitabile dacă ar fi creionate din perspectiva istoriei literare. Ideal ar fi deci ca **istoricul literar** să-și spună cuvîntul, dar cum cei cîțiva autori de istorie literară întîrzie să vină în prezent — cu puține excepții —, sarcina limpezirii apelor este asumată de „suplinitori".

Despre **Poezia lui A. E. Baconsky** opiniază, în „România literară" (2 august, 1973), Ilie Constantin. „Coordonata fundamentală a scrisului lui A. E. Baconsky (—) rămîne poezia" — spune I. C. După o delicată parcurgere a „evoluției poetice baconskyene" semnatarul „profilului" spune că „am fi nesinceri cu autorul dacă n-am semnala uimitoare scăderi de tonus liric" și enumeră cîteva „hibe". Iată-le : „prozaisme, personificări precare, neglijențe de tot felul, formulări pretențioase, banalități". Odată ilustrate abundent „hibele" cu texte de rigoare, Ilie Constantin concide că „exemple de acestea s-ar putea da încă multe" ! Și totuși cade finalul : A. E. Baconsky —„poet grav, un autor a cărui lucrare în timp se desăvîrșește sub ochii noștri".

Un istoric literar ar fi folosit, desigur instrumente de lucru mult mai precise ! Stima pe care cititorul și istoria literară vor trebui să le acorde poetului și traducătorului sînt neîndoielnice dar asta ne obligă azi, să nu eludăm momentele de criză din devenirea sa.

■ În aceeași serie de „profiluri" se detașează foiletoanele profesorului Constantin Ciopraga „Fragmentriumul" său din „Cronica" definește cu exactitate și fizionomii literare actuale, fie că autorul se numește Florin Mihai Petrescu, Ovidiu Genaru ori Alexandru Philippide.

Polemice

■ „Tribuna" (2 august, 1973), revistă cu multe inițiative foarte incitante, publică răspunsuri la un chestionar cu tema **Necesitatea polemicii.** Excelent și de această dată, Al. Paleologu : „spiritul critic este polemic prin esență" ; „cine eschivează polemica și încearcă să împace toate caprele cu toate verzele, acela în nici un caz nu poate fi un critic. Spiritul critic nu e în nici un caz arta de **a o scălda,** oricîtă abilitate și tact ar presupune aceasta". „Mijloacele **ideale** ale polemicii" sînt „competența, consecvența, logica, precizia. Bineînțeles, talentul și cultura". În intervenția sa, Radu Mareș, afirmă că polemica poate fi „realmente un **mod** de existență al criticii" ! E drept, credem, nu întotdeauna, ci uneori ! Este sau nu necesară polemica ? S-ar părea că da !

■ Corneliu Ștefanache („Convorbiri literare", 30 iulie, 1973) se ridică în apărarea criticii. Consideră „falsă problemă" opoziția scriitor-critic, întrebîndu-se cu toată dreptatea de partea sa, „de ce erorile și eșecurile literaturii să le aruncăm criticilor în spate : că ei n-au avut grijă etc., etc. ?".

■ Rubrica **Punct și virgulă** a „Luceafărului" împarte săgeți, și mai dulci și mai veninate, spre provincie ! Tirul are însă o bătaie foarte restrînsă, nu pentru că multe din observațiile critice n-ar fi întemeiate, ci pentru că „polemica" se menține la o problematică minoră (citarea unor „nefericite versuri", semnalarea unor lacune de stil și alte asemenea).

■ **Tridentul** „Tomisului" este tot mai spiritual. Fără a fi polemică de amploare, pagina a 15-a a revistei constănțene refuză iconodulia. Chiar dacă Liviu Ergan (probabil pseudonim colectiv) se mai amuză cu mici răutăți, numește lucrurile pe numele lor adevărat. Pînă la **polemica autentică** nu mai e de făcut decît un pas, cel mai dificil !